

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2017, č. j. 1 A 10/2017 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017, č. j. KRPA-31791-25/ČJ-2017-000022, rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná současně stanovila dobu zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Žalovaná se podle něj nezaobírala posouzením okolností případu a řádně neuvedla důvody,

jež vedly k rozhodnutí o zajištění. Žalovaná se možností uložení zvláštních opatření věnovala zcela nedostatečně a své rozhodnutí zatížila nepřezkoumatelností.

[3] Žalobu Městský soud v Praze zamítl výše uvedeným rozsudkem. Nesdílel názor žalobce, že se žalovaná dostatečně nezabývala možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování jako přednostním prostředkem řešení jeho situace. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, jaký skutkový stav vzala žalovaná za rozhodný a jak uvážila o skutečnostech pro věc podstatných. Městský soud se ztotožnil s názorem žalované, že se žalobce svým jednáním dostal do střetu s právními předpisy, a jeho jednání tak neposkytovalo dostatečnou záruku k uložení mírnějšího opatření.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal nedostatečné vypořádání žalobní námitky týkající se absence správného a dostatečného odůvodnění zajištění, respektive nesouhlasil se způsobem jejího vypořádání. Podle stěžovatele nebyla dostatečně zkoumána možnost uložení mírnějších opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí omezila na fikci stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů. Stěžovatel taktéž zdůraznil nutnost řádné implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“).

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Hlavní stěžovatelova námitka spočívá v nesprávném a nedostatečném posouzení možnosti uložení zvláštního opatření.

[11] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

pokračování

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

V § 123c zákona o pobytu cizinců jsou poté upřesněny podmínky finanční záruky.

[12] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...)*

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

[13] Před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51; ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Provedení úvahy o možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území před jeho případným zajištěním přísluší tedy správnímu orgánu. Správní soud je pak na základě žaloby oprávněn toliko hodnotit správnost, dostatečnost či přezkoumatelnost této úvahy.

[14] Žalovaná se možností uložení zvláštního opatření zabývala v napadeném rozhodnutí na str. 3 a 4, kde uvedla: *„K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů České republiky ze strany cizince a zmaření správního rozhodnutí. Tento závěr je podložen porušením zákona o pobytu cizinců. V případě cizince již nepostačuje uložení zvláštního opatření, za účelem vycestování, neboť z jeho jednání je patrné, že by v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Cizinec svým předchozím jednáním dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nebudá dodržovat. Navíc pokud správní orgán hodnotil, zda je možné v případě cizince aplikovat zvláštní opatření ve smyslu ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., nezbylo mu nic jiného, než od této možnosti upustit. Zejména v kontextu skutečnosti, že cizinec předložil padělaný doklad totožnosti občana Rumunska, který neprokazoval jeho totožnost. (...) Rovněž ani do doby jeho zajištění nebyla složena žádná finanční záruka a rovněž cizinec ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Cizincem nebyla ani splněna další podmínka pro uložení zvláštního opatření ve smyslu ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb. a to nahlásit adresu, kde se bude do doby realizace správního vyhoštění zdržovat.“*

[15] Na základě výše uvedené úvahy pak žalovaná na str. 4 dospěla k názoru, že *„osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, prokazuje se doklady, o nichž prokazatelně ví, že jsou vyplněné na jinou identitu, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, že se nebude skrývat a že nerycestuje z území.“*

[16] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že se žalovaná dostatečně a srozumitelně vypořádala s nezbytností zajištění stěžovatele. Žalovaná zcela správně přihlédla k osobě stěžovatele, který vstoupil a pobýval na území České republiky neoprávněně. Pokud se stěžovatel prokazoval padělaným dokladem totožnosti, jednal v rozporu s právními předpisy. I z dalších skutečností uváděných žalovanou je zjevné, že stěžovatel svým dosavadním jednáním neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela, jak vyhodnotila pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudila. Nelze považovat za pochybení, pokud městský soud zaujal

stejný právní názor jako žalovaná. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s právními závěry městského soudu a žalované.

[17] Za relevantní Nejvyšší správní soud nepovažoval ani zmínku o nutnosti implementace čl. 15 návratové směrnice do národní právní úpravy. Zákon o pobytu cizinců navazuje na evropské předpisy o pobytu cizinců na území Evropské unie. Namítaný článek 15 návratové směrnice je již obsahově včleněn do § 124 až § 129 zákona o pobytu cizinců.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[20] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., který podle poslední věty tohoto ustanovení zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč, a to za sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu